

flydelse paa dette Spørgsmaal. Men som sagt, alt det vilde den høitærede Minister sikkert være kommet ud over, hvis han havde valgt den Vej at udstede en foreløbig Lov, der simpelthen udvidede den almindelige Lovregel i Loven af 1857 til ogsaa at gjælde her; saa vilde det Spørgsmaal slet ikke være kommet op, og saa vilde vi i No og Mag, naar vi fik den almindelige Lov om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, som nu er i Landstinget, kunne forhandle det Spørgsmaal, hvordan Erstatning paa dette Punkt skal udrødes. Naar vi imidlertid faae denne § 1, faar Ministeren deri fornøden Bemyndigelse til at slaa ned uden at spørge om de Paagjældendes Samtykke, og han vil samtidig faae Regler, som han ikke kan undvære, Regler for Burderingen af den Virksomhed, der iøvrigt skal udfoldes i Anledning af Sygdommen. Burderingsreglen vil altsaa nu være den, at Politimestren udvælger sine 3 Mænd i Henhold til § 8, og at disse saa vurderer. Men jeg tillader mig at spørge den meget ærede Minister: Hvorledes vurderes det nu? Tror man, at man kan, og har man troet, at man kan, benytte Loven af 1857 i de Tilfælde, og det er jo ikke ganske saa Tilfælde, der allerede have foreligget, eller har man valgt en anden Vej? Efter min Opfattelse vilde man, naar man ikke havde nogen særlig Regel at holde sig til, være nødt til at følge Lovgivningens almindelige Regler, nemlig lade Mænd udmelde af Retten. Men jeg er bange for, at man ikke har brugt denne Fremgangsmaade, og jeg vil gjerne høre af den høitærede Indenrigsminister, om der har været nogen almindelig Instrux for Burderingen i de Tilfælde, hvor der har fundet Nedslagning Sted mod Erstatning. Der er kommet mig for Dre adskillige Klager over denne Burdering. Det er jo ganske naturligt, at Folk, som miste deres Dyr mod en Erstatning, som ikke svarer til den fulde Værdi, blive misfornøiede, og at de føle sig opfordrede til at klage, uden at der muligvis er nogen Grund dertil. Men jeg vil dog henlede den høitærede Indenrigsministers Opmærksomhed derpaa, og jeg kan ikke Andet end fremhæve, at Burderingen bør finde Sted ved Mænd, der ere udmeldte, og at Politimesteren hverken selv er berettiget til at vurdere eller til at del-

tage med i denne Burdering; saa hvis det skulde være slet, at Politimesteren har troet, at det var ham, der skulde vurdere, er det ubetinget en Feil; det bør ikke finde Sted. — Med Hensyn til Burderingen er der adskillige Spørgsmaal, som naturligt kunne vække Tvivl i de enkelte praktiske Tilfælde. Der er blandt Andet det Spørgsmaal: Hvilke Hensyn skal der tages til det Prisfald, som selve Sygdommen har givet Anledning til. Det forekommer mig, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at naar man vurderer, maa man vurdere efter den Værdi, som Dyrene have under alle de foreliggende Forhold, og altsaa maa det Prisfald, som Sygdommen har givet Anledning til, nødvendigvis komme med i Betragtning. Men paa den anden Side kan der være Tilfælde, som stille sig ganske særligt. Det kan være Tilfælde, at paa en enkelt Egt, hvor Sygdommen er brudt ud, opstaar der en Panik, som pludselig slaar Priserne ned der i et aldeles urimeligt Maal, og jeg synes, det er aldeles ubilligt at lægge den Slags ganske særlige Priser til Grund for Burderingen. Naar den høitærede Minister nu har søgt Legalisation i § 1 for den fremtidige Afgang til at slaa Dyr ned, havde det vist været rigtigt, naar § 1 havde faaet et noget større Omfang, saaledes at der ogsaa var blevet den fornødne Bemyndigelse for de mange andre Ting, som dels den høitærede Minister har gjort og dels kunde tænkes at blive nødt til at gjøre i Fremtiden, saaledes med Hensyn til dette Forbud om Markeds- og Torvesalg. Det vilde have været rigtigt, om der var Hjæmmel dertil og Hjæmmel til at gaa endnu videre. Jeg tror, at det meget vel kunde tænkes at blive nødvendigt, at vi kom til at gaa noget ud over det almindelige Forbud mod Markeds- og Torvesalg, ikke som Noget, der skulde gjælde for hele Landet, men som Noget, der kunde tænkes at blive nødvendigt og gavnligt i et enkelt Distrikt, maasse endogaa i en enkelt Jurisdiktion, nemlig det, at naar Sygdommen bryder ud et Sted, den høitærede Minister saa er opmærksom paa, at det kan være nyttigt og nødvendigt paa det Punkt særligt at forbyde al Handel og Omflytning af Dyrene. Jeg antager, at den høitærede Minister efter den Maade, hvorpaa han i det Hele har troet at kunne handle her, i saadanne Tilfælde, hvor han ansaa det for rigtigt,